FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT NIAL FENNELLY

föredraget den 26 september 1996 *

1. "And Noah he often said to his wife when he sat down to dine, 'I don't care where the water goes if it doesn't get into the wine.'" [1] Att blanda vatten i vin är kanske den enklaste formen av bedrägeri inom vinhandeln, men naturligtvis också en av de former som är svårast att upptäcka. Denna begäran om förhandsavgörande från en italiensk domstol avser i huvudsak frågan om huruvida det är förenligt med gemenskapsrätten att som de tyska myndigheterna gör ta särskilda prover för att kontrollera om vatten tillsatts. Då begäran om förhandsavgörande emellertid innehåller relativt få upplysningar och parterna i målet vid den nationella domstolen i hög grad förefaller vara överens, finns det anledning att betvivla att det föreligger en verklig tvist; alternativt är det osäkert om åtminstone vissa av tolkningsfrågorna är möjliga att pröva i sak.

I — Faktiska omständigheter och rättsliga bestämmelser

A — *Relevanta gemenskapsrättsliga bestämmelser*

2. Vin anges i bilaga II till fördraget [2] som en jordbruksprodukt i den mening som avses i artikel 38 i fördraget [3] och har i gemenskapsrätten länge varit föremål för en gemensam organisation av marknaden. [4] Gällande regler finns nu i rådets förordning (EEG) nr 822/87 av den 16 mars 1987 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin (nedan kallad 1987 års förordning) [5] i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 1972/87 av den 2 juli 1987 om ändring av förordning (EEG) nr 822/87 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin. [6] I artikel 1.4 i 1987 års förordning görs en hänvisning till förordningens bilaga I för definitionen av bland annat vin. I punkt 10 i den bilagan definieras vin enligt följande:

"*Vin*: den produkt som framställs uteslutande genom total eller partiell alkoholjäsning av krossade eller okrossade färska druvor eller av druvmust."

3. I artikel 15.4 i 1987 års förordning föreskrivs att det "skall vara förbjudet" att tillsätta vatten till vin om inte annat bestäms av rådet. I artikel 73.1 (från vilken rådet kan

* Originalspråk: engelska.

1 — G. K. Chesterton, "Water and Wine", *Poems for all Purposes* (1913).

2 — Den relevanta rubriken i bilaga II har följande lydelse: "Vin av färska druvor; druvmust, vars jäsning avbrutits genom tillsats av alkohol."

3 — I artikel 38.1 definieras jordbruksprodukter som "jordens, husdjursskötselns och fiskets produkter samt produkter i första bearbetningsledet som har direkt samband med dessa produkter".

4 — Se rådets förordning (EEG) nr 816/70 av den 28 april 1970 om tilläggsbestämmelser för den gemensamma organisationen av marknaden för vin (nedan kallad 1970 års förordning), EGT L 99, 1970, s. 1 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå].

5 — EGT L 84, 1987, s. 1.

6 — EGT L 184, 1987, s. 26.

medge ett liknande undantag) föreskrivs att vin som har "varit föremål för enologiska behandlingar som inte är tillåtna enligt gemenskapsregler eller, om sådana regler saknas, enligt nationella bestämmelser, inte [får] erbjudas eller levereras för direkt konsumtion". Enligt artikeln gäller samma restriktion även vin som "inte är av sund och god marknadsmässig kvalitet" eller som inte "svarar mot definitionerna i bilaga 1 till denna förordning eller bestämmelser som fastställs för att genomföra den".

4. Dessa förbud avspeglar de tidigare reglerna i 1970 års förordning. Villkoren för att vin skulle kunna "marknadsföras för direkt konsumtion" angavs ursprungligen i artikel 28. Den ersattes av artikel 28a som infördes genom artikel 28 i rådets förordning (EEG) nr 1160/76 av den 17 maj 1976 om ändring av förordning (EEG) nr 816/70 om tilläggsbestämmelser för den gemensamma organisationen av marknaden för vin. [7] Enligt artikel 28a kunde viner som "varit föremål för enologiska behandlingar som inte [var] tillåtna enligt gemenskapsregler eller, om sådana regler saknas, enligt nationella bestämmelser eller regler som inte överensstäm[de] med vare sig bestämmelserna i denna förordning eller bestämmelser som fastställts för att genomföra den" inte "erbjudas eller levereras för direkt konsumtion". Enligt artikel 2 i rådets förordning (EEG) nr 1678/77 av den 19 juli 1977, som kompletterar förordning (EEG) nr 816/70 genom att införa nya bestämmelser om enologiska rutiner och förfaranden, [8] var tillåtna "endast sådana enologiska rutiner och förfaranden som anges i denna förordning, och särskilt i bilaga IIa (införd genom artikel 4) eller i andra gemenskapsregler som är tillämpliga på vinsektorn". Bilaga II (såsom denna ändrats) medgav aldrig att vatten tillsätts vin. I detta sammanhang föreskrivs i artikel 1 första stycket i kommissionens förordning (EEG) nr 1972/78 av den 16 augusti 1978 om närmare bestämmelser om enologiska metoder (nedan kallad 1978 års kommissionsförordning), som alltjämt är i kraft, [9] att "[v]in som i enlighet med artikel 28a i förordning (EEG) nr 816/70 inte lämpar sig för direkt konsumtion inte utan giltiga skäl [får] förvaras av en producent eller handelsidkare". [10] I 1978 års kommissionsförordning ges en valmöjlighet i fall då det är fastställt att vin inte lämpar sig för konsumtion: det får "förstöras" eller förflyttas, men endast "om mottagaren är ett bränneri, en ättiksfabrik eller ett företag som skall använda det till industriprodukter". Enligt artikel 1 andra stycket kan medlemsstaterna vidare för att säkerställa att det inte når konsumenter "låta denatureringsmedel eller igenkänningsämnen tillsättas till sådant vin för att göra det lättare att identifiera".

5. I artikel 74.1 i 1987 års förordning (såsom den ändrats) föreskrivs att kommissionen genom ett förfarande med en förvaltningskommitté skall fastställa "[a]nalysmetoder för bestämning av sammansättningen av ... [vin] ... som gör det möjligt att fastställa om

7 — EGT L 135, 1976, s. 1 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå].

8 — EGT L 187, 1977, s. 10 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå].

9 — EGT L 226, 1978, s. 11.

10 — Här bör nu hänvisas till artikel 73 i 1987 års förordning.

dessa produkter har undergått någon behandling som står i strid med tillåtna enologiska metoder". I artikel 74.2 föreskrivs vilka analysmetoder som får tillämpas i avsaknad av harmoniserade gemenskapsregler. Dessa är:

"a) de analysmetoder som godkänts av generalförsamlingen för Internationella vinkontoret (OIV) och som detta kontor offentliggjort,

b) om ingen lämplig analysmetod finns bland dem som avses i a, en analysmetod som överensstämmer med de standarder som rekommenderas av Internationella standardiseringskommissionen (ISO), eller

c) i avsaknad av metoder enligt a och b, en av följande metoder, vald på grund av dess noggrannhet, repeterbarhet och reproducerbarhet

— en analysmetod som är tillåten i den berörda medlemsstaten, eller

— om det är nödvändigt, någon annan lämplig analysmetod."

6. I artikel 79.1 första och andra stycket i 1987 års förordning föreskrivs följande:

"Medlemsstaterna skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att gemenskapsbestämmelserna inom vinsektorn följs. De skall utse en eller flera myndigheter som skall ha till uppgift att kontrollera att dessa bestämmelser följs.

De skall meddela kommissionen namn och adress på

— de myndigheter som avses i första stycket,

— de laboratorier som är bemyndigade att utföra officiella analyser inom vinsektorn.

Kommissionen skall översända denna information till de övriga medlemsstaterna."

7. Med stöd av artikel 74 i 1987 års förordning antog kommissionen förordning (EEG) nr 2676/90 av den 17 september 1990 om fastställande av gemensamma analysmetoder för vin (nedan kallad 1990 års kommissionsförordning). [11] I artikel 1 i 1990 års kommissionsförordning föreskrivs ett stort antal officiella gemenskapsmetoder för analys som skall göra det möjligt att avslöja otillåtna enologiska behandlingar. Dessa anges i den omfattande bilagan till denna förordning. I artikel 2 anges vissa regler beträffande begreppen "repeterbarhet" och "reproducerbarhet". Enligt artikel 3, som huvudsakligen rör villkor för noggrannhet, repeterbarhet och reproducerbarhet, får automatiserade analysmetoder användas, men i artikeln föreskrivs att i händelse av tvist skall de metoder som anges i bilagan användas. Bilagan innehåller emellertid ingen metod för att pröva huruvida vatten har tillsatts vin.

8. Enligt artikel 3.1 i rådets förordning (EEG) nr 2048/89 av den 19 juni 1989 om allmänna bestämmelser för kontroller inom vinsektorn (nedan kallad 1989 års förordning) [12] skall medlemsstaterna "vidta nödvändiga åtgärder för att förbättra kontrollen av att föreskrifterna för vinsektorn efterlevs, i synnerhet inom de särskilda områden som förtecknas i bilagan". I bilagan hänvisas bland annat till "[e]nologiska metoder" och "[k]ontroll av vinprodukternas sammansättning". I artikel 3.2 föreskrivs följande:

"Kontrollerna inom de områden som avses i bilagan *skall antingen utföras systematiskt eller genom stickprov*. Om kontrollerna utförs genom stickprov skall medlemsstaterna genom antalet, arten av och frekvensen av kontrollerna säkerställa att de är representativa för hela deras territorium och står i förhållande till den kvantitet vinprodukter som saluförs eller innehas i avsikt att saluföras." [13]

I artikel 13 första stycket föreskrivs att "[d]e laboratorier som utsetts att göra analyserna i enlighet med denna förordning skall väljas bland dem som avses [det vill säga som utses av medlemsstaten] i artikel 79.1 [i 1987 års förordning]". [14] I andra stycket föreskrivs att "[a]nalysmetoderna skall vara de som avses i artikel 74 i samma förordning".

11 — EGT L 272, 1990, s. 1.

12 — EGT L 202, 1989, s. 32, se artikel 1.1 första stycket.

13 — Min kursivering med anledning av att just dessa ord har betydelse för frågorna i detta mål.

14 — Se ovan punkt 6.

9. I artikel 71.1 i 1987 års förordning föreskrivs att vin endast får övergå till omsättning inom gemenskapen om det åtföljs av ett av myndigheterna kontrollerat dokument. De detaljerade reglerna beträffande detta dokument anges nu i artikel 3 i kommissionens förordning (EEG) nr 2238/93 av den 26 juli 1993 om följedokument för transport av vinprodukter och om de register som skall föras (nedan kallad 1993 års kommissionsförordning), [15] vilken inte var i kraft vid tiden för de omständigheter som ligger till grund för begäran om förhandsavgörande. Dessa regler liknar emellertid de tidigare regler som förekom i kommissionens förordning (EEG) nr 986/89 av den 10 april 1989 om följedokument för transport av vinprodukter och om de register som skall föras, i dess ändrade lydelse. [16] I artikel 3.1 i förordning nr 986/89 föreskrevs att "all transport inom gemenskapens tullområde av oförpackade vinprodukter som omfattas av artikel 9.2 i fördraget, i större kvantiteter än 60 liter, skall [från och med den 1 januari 1991] åtföljas av ett originalexemplar av ett av myndigheterna kontrollerat dokument ...". Ett sådant dokument skulle upprättas i enlighet med den förlaga och de instruktioner som angavs i bilagorna I och II och skulle (för bulktransporter) innehålla information beträffande bland annat vinets "faktiska alkoholstyrka". Vidare föreskrevs följande i artikel 6.1:

"Alla fysiska eller juridiska personer, grupper eller näringsidkare som inte har lager, som har sitt hemvist eller säte inom gemenskapens tullområde och som utför eller har utfört en transport av vinprodukter i bulkform eller i liten kvantitet, måste på eget ansvar upprätta:

— ett av myndigheterna kontrollerat dokument ..."

B — *Uppgifter om de faktiska omständigheterna i målet och om förfarandet vid den nationella domstolen*

10. I förevarande mål har Tribunale civile e penale di Ravenna, Sezione Civile, (nedan kallad den nationella domstolen) ingivit en begäran om förhandsavgörande, i vilken anges att företaget Angelo Celestini (nedan kallat käranden) den 23 juni 1993 väckte talan mot företaget Saar-Sektkellerei Faber (nedan kallat svaranden) och yrkade att den nationella domstolen skulle:

"a) fastställa att svaranden, genom att vägra ta emot ett parti vin från Celestini under påståendet att analyser som utförts i form av isotopiska syreprov (magnetisk resonans) visat att vatten tillsatts vinet och genom att underlåta att överklaga de åtgärder som de tyska myndighe-

15 — EGT L 200, 1993, s. 10.

16 — EGT L 106, 1989, s. 1. Förordning nr 986/89, i dess ändrade lydelse, sattes ur kraft med verkan från och med den 1 september 1993 genom artikel 21 i 1993 års kommissionsförordning. [Vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå av förordning nr 986/89.]

terna vidtagit, är ersättningsskyldig gentemot käranden i den mening som avses i artikel 2043 i civillagen [17]

och

b) fastställa att Celestini hade rätt att inte beakta de åtgärder som de tyska myndigheterna vidtagit samt att företaget hade rätt att på grundval av den analys som utförts som bordsvin marknadsföra de partier av produkten som inte destillerats, för att undvika ytterligare förluster utöver dem som företaget redan åsamkats med anledning av destilleringen."

11. Den nationella domstolen har därefter hänvisat till kärandens påstående att metoden med magnetisk resonans som de tyska myndigheterna använt i förevarande fall "inte förekommer bland dem som uttryckligen anges i gemenskapslagstiftningen (förordning (EEG) nr 2676/90), av vilken följer att båda de nämnda myndigheternas och svarandebolagets handlingssätt var olagligt". Den nationella domstolen har fastslagit att det är av vikt att lösa frågan om huruvida analysmetoden är laglig. Den har uttalat att "om metoden befanns vara olaglig, skulle detta medföra att alla kärandens yrkanden ogillades, både beträffande det begärda skadeståndet och kärandens yrkande om rätt att inte beakta de åtgärder som vidtagits av de tyska myndigheterna, för att kunna marknadsföra de partier vin av vilka försäljning förbjudits". Den nationella domstolen beslutade därför inge en begäran om förhandsavgörande till EG-domstolen i form av [de tre] frågor som käranden ställt. Dessa frågor har följande lydelse:

"1) Skall artikel 30 i EEG-fördraget tolkas så, att den hindrar att en medlemsstat inför bestämmelser som hindrar import till och marknadsföring inom dess territorium av en kvantitet vin från en annan medlemsstat, om detta vin åtföljs av vederbörliga analysdokument utfärdade av lagenligt auktoriserade forskningsinstitut i ursprungsmedlemsstaten, enligt vilka en analys av vinet visat att detta uppfyller kraven i de relevanta gemenskapsrättsliga bestämmelserna?

2) Medger artikel 36 i EEG-fördraget att den importerande medlemsstaten i ett fall som det som beskrivs i den första frågan inte beaktar resultaten av den analys av vinet som utförts i den exporterande medlemsstaten, och medger samma artikel att den importerande medlemsstaten har rätt att uppfylla kraven i denna artikel genom att använda

17 — Artikel 2043 som återfinns i avdelning IV i civillagen har rubriken "Dei fatti illeciti" ("Olagliga handlingar") och däri föreskrivs följande: "*Ersättning för olagliga handlingar.* — Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet utan grund tillfogar annan skada skall utge ersättning till den skadelidande för den sålunda uppkomna skadan."

en sådan metod för analys av vin som grundas på isotopiska syreprov som beskrivs i den tredje frågan?

3) Medger artikel 74.2 c i rådets förordning (EEG) nr 822/87 jämförd med bestämmelserna i förordning (EEG) nr 2676/90 att resultaten av en analys som utförts på ett isolerat parti vin med metoden benämnd 'isotopiskt syreprov 16/18' anses vara lagenliga och tillförlitliga i den meningen att de är korrekta, repeterbara och reproducerbara, i fall då a) det inte finns några data beträffande karakteristiken för ett vin från ett visst område, vilka systematiskt samlats under flera vinskördar och som är lämpliga att använda till en verklig jämförelse, b) de enda uppgifter som utgör underlag är analysvärden av magnesium, innehållet av aska och så vidare, vilka bortsett från andra omständigheter förefaller svårligen jämförbara och oförenliga med resultaten av de analyser som utförts?"

12. En granskning av de handlingar som fogats till begäran om förhandsavgörande och av de yttranden som ingivits till domstolen gör det enligt min mening möjligt för domstolen att beakta även följande omständigheter och detaljer beträffande förfarandet i den nationella domstolen, dock med undantag för att det ytterst ankommer på den nationella domstolen att bedöma de faktiska omständigheterna i målet.

13. I januari 1991 ingick käranden, som är vinproducent med säte i Barbiano, Italien, ett avtal om leverans av 60 000 hl vitt bordsvin och 10 000 hl rött bordsvin till svaranden, som har sitt säte i Trier, Tyskland, och som specialiserat sig på tillverkning av mousserande vin. Detta mål gäller enbart det röda vinet. Det röda vinet levererades i två likadana partier. Det första partiet levererades utan problem och var såvitt framgår av tillgängliga uppgifter inte föremål för någon särskild kontroll i Tyskland.

14. Det andra partiet levererades i en förseglad tank. Det är alltjämt oklart exakt vilka analysintyg som åtföljde detta parti. I kärandens skriftliga yttrande, som är den enda informationskällan, omtalas flera analyser som om de utförts efter den analys som de tyska myndigheterna utförde i juli 1991 (se nedan). En av dessa, som fogats som bilaga 4 till kärandens yttrande, beskrevs av Italien vid sammanträdet som ett "klassiskt tullföljedokument". Dokument 4 förefaller (enligt en knappt läsbar kopia) vara daterat den 4 juli 1991. Det uppges vara en analysrapport (Relazione di Analisi) nr 327/91 och är undertecknad "Enot. Alvise TOFFOLETTO". Av de förtecknade analysresultaten framgår att alkoholhalten uppmätts till 9,25 volymprocent och, som Italiens ombud betonat, att halten aska uppmätts till 2,32 gram per liter. Av dateringen av dokument 4 framgår att detta hade kunnat åtfölja varorna. Innan jag fortsätter att behandla detta

dokument, skall jag nämna dokumenten 5 och 6 som bilagts kärandens yttrande. Dessa förefaller härröra från det enologiska laboratoriet (Laboratorio Enochimico) i Verona. Båda är daterade den 21 mars 1991. Det ena rör ett prov av sockertillsats och det andra rör hur stor mängd av ett antal kemikalier som förekommer i vinet, dock varken vatten eller alkohol.

15. Det andra partiet underkastades kontroll av tyska myndigheter så till vida att vissa prover av vinet testades av Chemisches Untersuchungsamt Trier (kemiska undersökningsmyndigheten i Trier, nedan förkortad CUT). De omständigheter som föranledde denna analys framlades för domstolen först vid sammanträdet. Tysklands ombud lade ned mycken möda på att påpeka att de tyska myndigheternas invändning inte i första hand grundades på det test som utförts vid CUT. Han sade att vinet däremot inledningsvis hade testats med traditionella metoder. Med 9,1 procent (i dokument 4 anges 9,25 procent) ansågs alkoholhalten och innehållet av magnesium, aska och restprodukter vara för låga. Därtill ansåg fyra av fem vinprovare att vinet var vattnigt och tunt och underkände det. Den isotopiska metoden användes endast som stöd för dessa resultat. Bland de tester som CUT utförde med stöd av ett institut i Jülich, Tyskland, fanns ett som grundades på en analysmetod, som hädanefter för enkelhetens skull kommer att kallas "provet med magnetisk resonans" eller "metoden med magnetisk resonans", "syre 16/18-provet" eller "syre 16/18-metoden". [18] Enligt den rapport som CUT upprättat visade provet med magnetisk resonans att vatten tillsatts vinet, varvid vinet, uppenbarligen på begäran från åklagarmyndigheten, beslagtogs den 24 juli 1991.

16. Svaranden underrättade skriftligen käranden per fax den 13 augusti 1991 om att vinet beslagtagits och bad denne ombesörja att det återsändes till Italien. Käranden hade bett ett särskilt laboratorium i Faenza i Italien att utföra ett nytt prov och svaranden sände ett antal prover av vinet till Freseniuslaboratoriet i Tyskland. Den 31 juli 1991 fann laboratoriet i Faenza, utan att ha utfört provet med magnetisk resonans, att vinet inte innehöll någon tillsats av vatten. Den 3 januari 1992 förklarade Freseniusinstitutet att det inte hade den expertis som var nödvändig för att kontrollera tillförlitligheten

18 — Det framgår av kommissionens yttrande att syre 16/18-provet i huvudsak rör sig om en analys av syreisotoper i de vattenmolekyler som finns i vin. Syreatomer förekommer i tre olika isotopiska former, nämligen O^{16}, som är den vanligaste (den utgör 99,8 procent), O^{17} (0,04 procent) och O^{18} (0,16 procent). Syreatomernas massa och följaktligen de vattenmolekylers massa som innehåller dessa varierar med den isotopiska sammansättningen. Proportionen O^{18}/O^{16}-isotoper varierar med vattnets ursprung; vatten av vegetabiliskt ursprung som finns i druvor innehåller mer O^{18} än både regnvatten och källvatten. Syre 16/18-provet gör det möjligt att mäta nivån av O^{18}-isotoper. Havsvatten används som referenspunkt och avvikelser därifrån i fråga om de nivåer som finns i vatten av olika ursprung uttrycks i form av "delta"enheter. Då vatten tillsätts till vin minskar det första deltaenhetsvärdet för vinet, vilket har gjort det möjligt att använda syre 16/18-provet för att upptäcka om vatten tillsatts vin.

hos metoden med magnetisk resonans. Freseniusinstitutet uppgav också att CUT (vilket bekräftades av Tyskland vid sammanträdet) också hade stött sig på andra mer traditionella indikationer, såsom sensorisk provning, vinets låga alkoholhalt och innehållet av magnesium och aska. Enligt dess mening var dessa indikationer inte tillräckliga för att det skulle kunna antas att vatten tillsatts vinet.

17. Den 21 januari 1992 skrev käranden till svaranden och begärde att denne skulle vidta åtgärder för att vinet skulle kunna återsändas. Svaranden beslutade emellertid att tillfråga ytterligare två laboratorier, vilka använde metoden med magnetisk resonans. Det gav följande resultat: Den 12 februari 1992 uttalade Landwirtschaftlich-chemische Bundesanstalt i Österrike att det inte var lämpligt att marknadsföra vinet, medan Eurofinslaboratoriet i Frankrike den 13 februari 1992 ansåg att det isotopiska innehållet i det ingivna provet visade att en vattenmängd om ca 15 procent tillsatts utifrån. Svaranden bad då de tyska myndigheterna att sända tillbaka vinet till Italien. Till följd av denna begäran uppmanade jordbruksministeriet i Rheinland-Pfalz den 5 mars 1992 käranden att uppge namnet på ett italienskt bränneri dit vinet kunde sändas för att destilleras. Käranden namngav ett bränneri i en skrivelse av den 11 maj 1992, och den 9 juli 1992 sände de tyska myndigheterna tillbaka vinet till Italien. Emellertid sändes, åtminstone enligt kommissionen, [19] endast en del av vinet till destillering, medan de italienska tullmyndigheterna tillät att den resterande delen återsändes till kärandens vinkällare, utan att etiketteras, förslutas eller märkas på något särskilt sätt.

II — Yttranden

18. Skriftliga yttranden har ingivits av käranden, svaranden, Republiken Italien, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland samt kommissionen. Alla utom Förenade kungariket närvarade vid sammanträdet. Även Förbundsrepubliken Tyskland var närvarande vid sammanträdet. Förbundsrepubliken Tyskland, som inte ingivit något skriftligt yttrande, stödde sig till stor del på de yttranden som ingivits av Förenade kungariket och kommissionen.

19 — Kommissionen grundade detta påstående på bevis som den införskaffat under inspektioner som utförts under ett officiellt besök av kommissionen i Italien den 1— 4 september 1992. Sökandens yrkande i den nationella domstolen ökar underförstått sanningshalten i kommissionens påstående.

III — Bedömning

A — *Huruvida tolkningsfrågorna kan prövas i sak*

19. Kommissionen har, med stöd vid sammanträdet av Tyskland, ifrågasatt att tolkningsfrågorna kan prövas i sak. Den har till stöd för detta anfört fyra argument, i) den nationella domstolen saknar behörighet, ii) den nationella domstolens beskrivning av den faktiska och rättsliga bakgrunden till begäran om förhandsavgörande är inte tillräckligt preciserad och fullständig, iii) målet vid den nationella domstolen förefaller vara konstruerat, iv) tolkningsfrågorna förefaller inte vara relevanta för den tvist som givit upphov till målet vid den nationella domstolen.

20. Beträffande den nationella domstolens behörighet har kommissionen hänvisat till målets "utomobligatoriska" karaktär och har hävdat att det är de tyska domstolarna som enligt artikel 2 i Brysselkonventionen är behöriga, enligt regeln om svarandens hemvist. [20] Kommissionen har anfört att det enligt italiensk civilprocessrätt i allmänhet åligger svaranden att bestrida den italienska domstolens behörighet och att det inte gjorts i detta fall. Den har emellertid hävdat att det är uppenbart att begäran om förhandsavgörande i detta fall inte kan upptas till prövning och att den omständigheten att svaranden underlåtit att bestrida den italienska domstolens behörighet förstärker intrycket av en konstruerad tvist.

21. I artikel 177 i fördraget anges endast domstolens behörighet att meddela förhandsavgöranden. Kompetensfördelningen mellan EG-domstolen och de nationella domstolar som kan (och i vissa fall skall) inge begäran om förhandsavgörande enligt artikel 177 medger, enligt min mening, inte att EG-domstolen ifrågasätter huruvida en nationell domstol som beslutat begära ett förhandsavgörande enligt artikel 177 enligt lag skulle ha avvisat talan. Huruvida de nationella domstolarna har behörighet att handlägga och avgöra mål som anhängiggjorts där är till följd av kompetensfördelningen mellan dem och denna domstol något som de nationella domstolarna skall avgöra i enlighet med bestämmelserna i nationell rätt. Denna domstol kan inte ifrågasätta en nationell domstols behörighet inom dess eget

20 — Brysselkonventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, såsom den ändrats genom akten av den 9 oktober 1978 om villkoren för Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands anslutning till Europeiska gemenskaperna, EGT L 304, 1978, s. 77, genom akten av den 25 oktober 1982 om villkoren för Hellenska Republikens anslutning, EGT L 388, 1982, s. 1, och genom akten av den 26 maj 1989 om villkoren för Konungariket Spaniens och Republiken Portugals anslutning, EGT L 285, 1989, s. 1.

område. [21] Domstolen fastslog följande i målet Balocchi, [22] där den nationella domstolens behörighet på skatteområdet ifrågasattes:

"... det ankommer inte på EG-domstolen att bedöma huruvida det beslut genom vilket ett mål anhängiggjorts vid denna fattats i enlighet med nationella processrättsliga bestämmelser.

EG-domstolen skall därför rätta sig efter ett beslut av en domstol i en medlemsstat om begäran om förhandsavgörande så länge beslutet inte ändrats efter ett förfarande för överklagande som föreskrivs i nationell rätt."

Vidare fastslog domstolen i målet Bosman att "domstolen i princip [är] skyldig att meddela ett förhandsavgörande när de frågor som har ställts avser tolkningen av gemenskapsrätten". [23] Det kan emellertid vara så, som kommissionen och Tyskland har hävdat i förevarande mål, att när det tydligt framgår att en nationell domstol tolkar sin behörighet på ett mycket vidsträckt sätt borde detta göra domstolen uppmärksam på möjligheten av att en begäran om förhandsavgörande till följd därav skulle kunna utgöra missbruk av artikel 177-förfarandet. Det är uppenbarligen av visst värde att notera att den italienska domstolen i praktiken ombetts avgöra tillåtligheten av en åtgärd som tyska myndigheter vidtagit i Tyskland till följd av händelser som inträffat i Tyskland. Frågor om behörighet av detta slag omfattas emellertid inte av gemenskapsrätten, förutom då de rör tolkning av Brysselkonventionen.

22. Kommissionens tredje påstående är att tvisten som ligger till grund för begäran om förhandsavgörande är konstruerad. Den har framfört tre skäl till stöd för sitt påstående att den princip som domstolen fastställde i målet Foglia I borde tillämpas i förevarande mål. [24] För det första har kommissionen hänvisat till att det i hög grad föreligger "samstämmighet" mellan parterna beträffande såväl de omtvistade frågorna som beslutet att hänskjuta frågor till EG-domstolen. För det andra har den gjort gällande att det *verkliga* syftet med målet vid den nationella domstolen inte är kärandens yrkande om ersättning från svaranden, utan att syftet i stället är att ifrågasätta lagenligheten i det tyska beslutet att vinet "inte [var] lämpligt för direkt konsumtion". För det tredje visar protokollet från den muntliga förhandlingen vid den nationella domstolen den 15 oktober 1993, åtminstone enligt kommissionens mening, att

21 — Se generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande och domstolens dom av den 11 juli 1996 i mål C-39/94, Syndicat Français de l'Express International (SFEI) m. fl. (REG 1996, s. I-3547), punkt 30 i förslaget och punkt 24 i domen.

22 — Dom av den 20 oktober 1993 i mål C-10/92 (Rec. 1993, s. I-5105), punkterna 16 och 17.

23 — Dom av den 15 december 1995 i mål C-415/93, Bosman (REG 1995, s. I-4921), punkt 59.

24 — Dom av den 11 mars 1980 i mål 104/79, Foglia I (Rec. 1980, s. 745).

det råder *samstämmighet* mellan parterna om det önskvärda i att hänskjuta frågor till EG-domstolen.

23. De principer som fastslogs i målen Foglia I och Foglia II skall tillämpas med stor försiktighet, eftersom de inte enbart innebär att riktigheten av en begäran om förhandsavgörande från en nationell domstol ifrågasätts utan också aktualiserar frågan om vilka avsikter som kan tillskrivas parterna vid den nationella domstolen. [25] De huvudsakliga omständigheterna i de målen är väl kända: Foglia, en italiensk vinhandlare, avtalade med Novello, en italiensk kund, om att till denne leverera en viss mängd vin till en adress i Frankrike. I kontraktet infördes emellertid *från början* en klausul enligt vilken köparen inte skulle behöva betala några avgifter vare sig till italienska eller franska myndigheter som "stod i strid med den fria rörligheten mellan de två länderna eller som under alla omständigheter var ogiltiga". [26] Importen av vinet till Frankrike belades med vissa avgifter, vilka Novello, som huvudsakligen stödde sig på artikel 95 i fördraget, därefter vägrade att betala. Foglia väckte talan vid italiensk domstol, vilket resulterade i en begäran om förhandsavgörande. EG-domstolen fastslog att parterna hade infört klausulen "för att göra det möjligt för den italienska domstolen att avgöra frågan". [27] Domstolen fastslog med hänvisning till "konstruktionens *artificiella* karaktär" att dess "uppgift" enligt artikel 177 var "att tillhandahålla alla domstolar inom gemenskapen de tolkningselement beträffande gemenskapsrätten som dessa domstolar behöver för att lösa de reella tvister som föreläggs dem". [28] Domstolen fastslog således att den "inte [hade] någon behörighet att besvara den nationella domstolens frågor". Den nationella domstolen inkom då med ännu en begäran om förhandsavgörande till domstolen. [29] EG-domstolen fastslog i det andra målet att även om det i första hand ankommer på de nationella domstolarna att avgöra behovet av ett förhandsavgörande, är deras "utrymme för skönsmässig bedömning" inte obegränsat. [30] Domstolen framhöll särskilt att "den skyldighet som EG-domstolen ålagts genom artikel 177 inte innebär att denna skall avge rådgivande utlåtanden i allmänna och hypotetiska frågor, utan att domstolen skall bidra till rättskipningen i medlemsstaterna" och fortsatte:

"Den är således inte behörig att besvara tolkningsfrågor som ställs inom ramen för processuella arrangemang som konstruerats av parterna i syfte att förmå domstolen att ta ställning till vissa gemenskapsrättsliga problem som inte svarar mot ett objektivt behov kopplat till lösningen av en tvist." [31]

25 — Mål 104/79, Foglia I (ovan fotnot 24), och dom av den 16 december 1981 i mål 244/80, Foglia II (Rec. 1981, s. 3045).

26 — Mål 104/79, Foglia I, punkt 3 i domen.

27 — Se punkt 10 i domen.

28 — Se punkt 11 i domen, min kursivering.

29 — Mål 244/80, Foglia II (ovan fotnot 25). Svaranden ifrågasatte den tolkning av artikel 177 som domstolen gjorde i målet Foglia I, och den nationella domstolen ansåg efter att ha hört hennes yrkanden det nödvändigt att hänskjuta vissa frågor till domstolen "rörande tolkning av artikel 177 ... för att få en klarare och mer precis uppskattning av räckvidden och betydelsen av domen i målet [Foglia I]". Mål 244/80, Foglia II, punkterna 8 och 9 i domen.

30 — Mål 244/80, Foglia II, punkterna 15 och 16 i domen.

31 — Se punkt 18 i domen.

24. Såsom generaladvokaten Lenz fastslog i sitt förslag till avgörande i målet Bosman är grundvalen för domstolens dom i målen Foglia I och Foglia II att förhandsavgörande inte skall meddelas i fall av "missbruk" av artikel 177-förfarandet. [32] Denna princip skall domstolen, enligt min mening, emellertid tillämpa ytterst återhållsamt och med största försiktighet. Det framgår förvisso klart av en genomläsning av akten i målet och av de yttranden som parterna ingivit i förevarande mål, att kärandens och svarandens ståndpunkter i betydande utsträckning överensstämmer i fråga om behovet av ett förhandsavgörande och det önskade resultatet av ett sådant. Det kan också påpekas att trots att det var de tyska myndigheternas åtgärd som förhindrade att kontraktet fullföljdes var ingen av parterna villig att överklaga denna åtgärd genom att bestrida lagligheten av den vid lämplig domstol i Tyskland. Det förefaller som om parterna har ett gemensamt intresse av försäljning av italienska viner i Tyskland och även av att bestrida lämpligheten av syre 16/18-provet. De upprättade emellertid inte i förväg ett kontrakt som var utformat för att vid ett senare tillfälle föranleda en domstol i en medlemsstat att begära ett förhandsavgörande avseende huruvida vissa rättsliga bestämmelser i en annan medlemsstat var förenliga med gemenskapsrätten. Käranden väckte i stället en skadeståndstalan mot svaranden i Italien enligt artikel 2043 i den italienska civillagen. Kärandens framgång i det målet förefaller att åtminstone i viss mån bero på tillförlitligheten av den testmetod som används i Tyskland. Vid sammanträdet uppgav svarandebolaget att det inte hade bestritt den italienska domstolens behörighet, eftersom det var övertygat om att det slutligen skulle vinna målet. Det uppgav också att eftersom det för tillfället finns andra mål anhängiga vid tyska domstolar (i vilka svaranden dock inte förefaller vara inblandad) rörande tyska myndigheters konfiskering av italienska viner på grundval av resultat från syre 16/18-prov föreligger det nu "ett stort behov att få klarhet i frågan genom ett avgörande från denna domstol".

25. Det är en skillnad mellan en begäran om förhandsavgörande i ett pilotfall som har sin grund i en verklig rättstvist och en konstruerad begäran om förhandsavgörande i en konstruerad tvist. Jag anser att förevarande fall tillhör den förstnämnda gruppen. Jag anser det vara av avgörande betydelse att det medan det i målen Foglia I och Foglia II stod klart att parterna medvetet hade konstruerat en tvist genom kontraktsklausuler som var utformade i syfte att den italienska domstolen skulle inkomma med en begäran om förhandsavgörande, kan något sådant inte

32 — Se punkterna 83 och 84 i förslaget till avgörande. Till stöd för denna tolkning hänvisar generaladvokaten Lenz särskilt till punkt 23 i domen av den 8 november 1990 i mål C-231/89, Gmurzynska-Bscher (Rec. 1990, s. I-4003), där domstolen fastställde att nationella domstolars frihet att besluta om behovet av förhandsavgörande skall inskränkas "om det står klart att förfarandet ... tillämpas ändamålsvidrigt och det i själva verket förhåller sig på det sättet att domstolen förmås träffa ett avgörande genom en konstruerad tvist eller om det är uppenbart att den gemenskapsrättsliga bestämmelse som domstolen anmodas att tolka inte är tillämplig". Denna tolkning överensstämmer också med den ståndpunkt som generaladvokaten Sir Gordon Slynn uttryckte i sitt förslag till avgörande i målet Foglia II, där han fastslog att domstolen hade ansett sig inte vara behörig i målet Foglia I "på grundval av att den ansåg det inte föreligga någon tvist med anknytning till gemenskapsrätten mellan parterna. Förfarandet vid den italienska domstolen, egentligen kanske hela transaktionen, hade arrangerats för att få ett avgörande beträffande en fråga som parterna var överens om. Eftersom det inte förelåg någon tvist mellan dem, var domstolen vare sig skyldig eller behörig att avgöra saken" (Rec. 1981, s. 3045 och 3069).

sägas om förevarande mål. Jag föreslår därför inte domstolen att den skall förklara sig icke behörig på grundval av att den tvist i den nationella domstolen som föranlett begäran om förhandsavgörandet skulle utgöra ett försök till missbruk av artikel 177-förfarandet.

26. Härefter skall det bedömas huruvida den nationella domstolen i sin begäran om förhandsavgörande har givit tillräckliga upplysningar för att domstolen skall kunna besvara de hänskjutna frågorna på ett ändamålsenligt sätt. Kommissionen har hävdat att de uppgifter om de faktiska omständigheterna och den sammanfattning av rättsfrågorna och förfarandet som den nationella domstolen givit i sin begäran är ytterst kortfattade samt att det därav inte framgår exakt vilket rättsligt sammanhang som föranledde den nationella domstolen att hänskjuta frågorna. Kommissionen har hänvisat till bland annat domstolens domar i målen Lourenço Dias, Meilicke och Telemarsicabruzzo m. fl. [33] och gjort gällande att det av begäran om förhandsavgörande i förevarande mål inte framgår att det föreligger ett behov av tolkning av gemenskapsrätten som kan vara användbar för den nationella domstolen. Eftersom de har nära samband, kommer jag att behandla denna fråga tillsammans med kommissionens fjärde argument beträffande upptagande till sakprövning, nämligen att de hänskjutna frågorna förefaller sakna samband med tvisten vid den nationella domstolen. [34] Kommissionen har påstått att såväl frågan om de tyska åtgärdernas lagenlighet som varje annan aspekt på dessa saknar samband med tvisten vid den nationella domstolen.

27. Även om jag instämmer i svarandens påstående vid sammanträdet att begäran om förhandsavgörande i detta mål "inte är av exemplarisk tydlighet", anser jag inte att den innehåller så lite upplysningar att det är omöjligt för domstolen att utröna de bakomliggande skälen. Det har visat sig vara möjligt att med hjälp av parternas yttranden och de handlingar som bifogats begäran om förhandsavgörande fastställa bakgrunden med sådan exakthet som krävs för att ge den nationella domstolen ett ändamålsenligt svar. Som domstolen fastslog i målet Foglia II kräver "den samarbetsanda som måste styra fullgörandet av de uppgifter som artikel 177 tilldelar å ena sidan den nationella domstolen och å andra sidan EG-domstolen, visserligen att den senare domstolen respekterar den nationella domstolens egna ansvarsområde". [35] I målet Bosman fastslog generaladvokaten Lenz i sitt förslag till avgörande att "det är den nationella domstolen som bäst kan bedöma om den behöver ett förhandsavgörande från domstolen" och att "domstolen endast i undantagsfall och när det finns skäl för det [borde] avvika från denna bedömning". [36] Vad som enligt min mening fordras är att det fastställs huruvida tillräckligt detaljerade uppgifter har lämnats för att domstolen skall kunna avge ett ändamålsenligt svar.

33 — Dom av den 16 juli 1992 i mål C-343/90, Lourenço Dias (Rec. 1992, s. I-4673), av den 16 juli 1992 i mål C-83/91, Meilicke (Rec. 1992, s. I-4871), och av den 26 januari 1993 i förenade målen C-320/90, C-321/90 och C-322/90, Telemarsicabruzzo m. fl. (Rec. 1993, s. I-393).

34 — Här har kommissionen särskilt hänvisat till domen av den 16 juni 1981 i mål 126/80, Salonia (Rec. 1981, s. 1563).

35 — Punkt 20 i domen.

36 — Punkt 101 i förslaget till avgörande.

28. Beträffande frågan om de hänskjutna frågorna är relevanta för avgörandet av målet vid den nationella domstolen — särskilt vad avser det andra yrkandet — anser jag i likhet med kommissionen att det är tveksamt om frågorna skall upptas till sakprövning. Även om den nationella domstolen på grundval av domstolens svar på de hänskjutna frågorna skulle finna att de tyska myndigheterna hade handlat i strid med gemenskapsrätten då de utförde ett prov med magnetisk resonans på det levererade vinet, har den nationella domstolen inte förklarat exakt hur detta skulle stödja kraven mot svaranden. Allt den nationella domstolen har sagt är att om domstolens svar skulle innebära att det utförda provet var förenligt med gemenskapsrätten skulle det medföra att kärandens talan måste avvisas i dess helhet. I anslutning till sitt skadeståndsyrkande har käranden påstått att svaranden felaktigt underlåtit att väcka talan i Tyskland mot de tyska myndigheterna. I sitt förslag till avgörande i målet Foglia I fann generaladvokaten Warner ingen anledning att utesluta möjligheten att en fråga kunde uppkomma i ett förfarande mellan två privatpersoner vid en domstol i en medlemsstat rörande frågan om en annan medlemsstats lagstiftning är förenlig med gemenskapsrätten. Han ansåg till och med att den nationella domstolen skulle vara "tvungen att avgöra frågan". Naturligtvis skulle, vilket han också påpekade, "dess dom emellertid endast vara res judicata mellan parterna i det målet" och skulle inte kunna "vara bindande för den medlemsstat vars lagstiftning upptagits till prövning". [37] Det ankommer på den nationella domstolen att mot bakgrund av detta förtydligande av dess befogenheter bedöma vilka följder varje sådant konstaterande om att lagstiftningen är oförenlig med gemenskapsrätten skulle kunna ha för parterna i tvisten.

29. Den samarbetsskyldighet som åligger de nationella domstolarna och EG-domstolen i artikel 177-förfaranden medför, enligt min mening, att domstolen kan vägra att besvara frågor endast i fall där det står helt klart att något verkligt ändamålsenligt svar inte kan ges. Mot bakgrund av detta och begränsningen att "domstolen [i artikel 177-mål] varken kan tillämpa fördraget på ett enskilt fall eller avgöra om nationella bestämmelser är förenliga med fördraget som den skall göra enligt artiklarna 169 och 170" [38] anser jag inte att uppgifterna i den aktuella begäran om förhandsavgörande "vad avser de rättsliga och faktiska omständigheter som åsyftas av den nationella domstolen, [är] alltför otydliga för att domstolen skall ha möjlighet att ge en användbar tolkning av gemenskapsrätten". [39] Jag anser därför inte att det är uppenbart att begäran om förhandsavgörande inte kan upptas till sakprövning, och jag föreslår följaktligen domstolen att besvara de hänskjutna frågorna.

37 — Rec. 1980, s. 745— 764.

38 — Dom av den 4 februari 1965 i mål 20/64 (Rec. 1965, XI-3 s. 29), punkt 34.

39 — Se exempelvis domstolens beslut av den 2 februari 1996 i mål C-257/95, Gérard Bresle (REG 1996, s. I-233), punkt 18.

B — *Bedömning av de hänskjutna frågorna*

30. Jag instämmer i kommissionens påstående att de tre frågor som den nationella domstolen hänskjutit huvudsakligen berör två skilda gemenskapsrättsliga frågor. För det första: Är ett beslut att på grundval av ett prov som utförts av en medlemsstat för att fastställa att ett parti vin är olämpligt för direkt konsumtion då vinet levererats med vederbörliga följedokument, vilka erfordras enligt gemenskapsrätten och härrör från en annan medlemsstat, förenligt med artikel 30 i fördraget och, om inte, kan det grundas på artikel 36? För det andra: Är det förenligt med gemenskapsrätten att en medlemsstat använder provet med magnetisk resonans för att avgöra huruvida vin är lämpligt för direkt konsumtion?

i) Hur kontroller av vin förhåller sig till den fria rörligheten för varor

31. Käranden har med stöd av Italien gjort gällande att de tyska myndigheternas underlåtenhet att i detta fall godta de kontroller som utförts i Italien utgör ett åsidosättande av den allmänna principen om ömsesidigt godkännande av nationella kontroller som följer av artikel 30 i fördraget. Detta, har käranden hävdat, är särskilt fallet då, som i detta fall, det vin som har testats transporterats från Italien i en förseglad tank. Vidare har käranden, dock utan att ange någon bevisning, hävdat att det prov som utfördes på vinet endast var ett exempel på den systematiska testning av italienska viner som käranden påstår att tyska myndigheter utför i strid med artikel 30.

32. Käranden har också gjort gällande att de tyska myndigheternas åtgärder inte kan anses befogade enligt artikel 36 i fördraget med hänvisning till människors hälsa och liv, eftersom det under de förhållanden som de utfördes inte gavs någon korrekt motivering till varför resultaten från de prover som utförts i den exporterande medlemsstaten inte godtogs. Både käranden och Italien har hävdat att de prover som utfördes i Italien på det ifrågavarande vinet resulterade i åtminstone en presumtion för att vinet stod i överensstämmelse med gemenskapsbestämmelserna, vilket de ansåg inte kunde ha kullkastats genom ett prov som utförts i Tyskland enligt en metod som inte erkänns i de bestämmelserna.

33. Käranden har medgivit att en importerande medlemsstat har rätt att då tvivel uppkommer beträffande resultaten av ett första prov utföra ytterligare prov men har hävdat att dessa prov enbart skall baseras på en officiell analysmetod. Vid sammanträdet gjorde Italien gällande att giltigheten av resultaten

av ett officiellt prov som utförts i en medlemsstat inte kan ifrågasättas på grundval av ett inofficiellt prov som utförts i en annan medlemsstat.

34. Förenade kungariket, som har ingivit ett utförligt och detaljerat skriftligt yttrande, har påpekat att tillverkning och marknadsföring av vin är föremål för mycket detaljerade regler om den gemensamma organisationen av marknaden, som bland annat syftar till att förhindra marknadsföring av viner som antingen är en fara för konsumenters hälsa eller av dålig kvalitet. Av 1987 och 1989 års förordningar framgår klart att vin som varit föremål för enologiska otillåtna behandlingar är olämpligt för direkt konsumtion och vidare att tillsats av vatten till vin utgör en sådan otillåten behandling. Där sådana metoder förekommer skall behöriga myndigheter i varje medlemsstat, enligt Förenade kungariket, säkerställa att det uppblandade vinet inte når konsumenten. Förenade kungariket har gjort gällande att 1989 års förordning inte innebär att bara den producerande medlemsstaten åläggs denna skyldighet utan även varje medlemsstat där vinet finns vid en given tidpunkt. Vidare fordras enligt gemenskapsbestämmelserna inte att den producerande medlemsstaten skall inge några särskilda analysintyg för vinet. Inte heller krävs enligt dessa att den importerande medlemsstaten, som bevis på att vinet uppfyller kraven i sådana bestämmelser, skall godta något intyg som faktiskt utfärdats i ursprungsmedlemsstaten. Enligt Förenade kungariket är det enda dokument som enligt gemenskapsrätten måste åtfölja vinet det dokument som fordras enligt artikel 3 i 1993 års kommissionsförordning, för vars utfärdande ingen särskild analys måste göras. Förenade kungariket har avslutningsvis anfört att den omständigheten att myndigheterna i en importerande medlemsstat utför kvalitetskontroller av vin i sig strider mot artikel 30 i fördraget.

35. Förenade kungariket har emellertid inte gjort gällande att ett intyg som utfärdats av behöriga myndigheter i en producerande medlemsstat är så betydelselöst att en importerande medlemsstat kan bortse från det. Tvärtom har det hävdat att ett sådant intyg normalt bör beaktas i dess helhet, men att det trots detta kan finnas fall som motiverar en andra analys. Förenade kungariket har räknat upp följande fyra exempel, i) om det skäligen kan misstänkas att vinet varit föremål för en otillåten enologisk behandling, ii) om den andra analysen utförts som en del av systematiska eller slumpmässiga kontroller, iii) om den importerande medlemsstaten önskar utföra ytterligare prover utöver dem som utförts i den producerande medlemsstaten, iv) om en medlemsstat i enlighet med gemenskapsreglerna önskar tillämpa en mer förfinad eller tillförlitlig analysmetod. Förenade kungariket har påpekat att det av upplysningarna i begäran om förhandsavgörande klart framgår att något prov utformat särskilt för att spåra tillsats av vatten inte utfördes i Italien. Eftersom de prov

som de tyska myndigheterna utförde visade att vatten hade tillsatts, har Förenade kungariket hävdat att de tyska myndigheterna inte hade något val utan var tvungna att förhindra att det aktuella vinet marknadsfördes.

36. Förenade kungariket har hänvisat till domen i målet kommissionen mot Frankrike [40] och gjort gällande att även om medlemsstaterna kan utföra skenbart tillåtliga kontroller av vin, vilka i praktiken står i strid med artikel 30 i fördraget, innebär inte blotta omständigheten att provtagningen var systematisk att det är befogat att dra en sådan slutsats. Det har hävdat att vad domstolen fann förkastligt i målet kommissionen mot Frankrike inte var de franska myndigheternas systematiska provtagning i sig av italienska viner, utan den omständigheten att dessa viner gjordes till föremål för ett omfattande och koncentrerat program av systematisk analys "i avsaknad av konkreta fakta som skulle kunna motivera en misstanke om bedrägeri eller oegentligheter" och under omständigheter där ingen provtagning av *jämförbar intensitet* tillämpades på franska viner som transporterades inom Frankrike. [41]

37. Vid sammanträdet anslöt sig Tyskland, för det fall att domstolen skulle besluta att de hänskjutna frågorna inte kunde prövas i sak, till Förenade kungarikets och kommissionens yttranden avseende hur den första och den andra frågan skulle besvaras. Det påstods att åtminstone en tysk domstol redan hade fastställt att resultatet av en vinanalys som utförts genom provet med magnetisk resonans var tillförlitligt. Vidare påpekade Tysklands ombud att det i de fall då vatten har tillsatts vin är möjligt att få korrekta provresultat endast om prover också utförs av ett parti av samma vin till vilket vatten inte tillsatts.

38. Kommissionen har påpekat svårigheterna med att utan kunskap om detaljerna diskutera huruvida de särskilda tyska regler som rör vinprovning är förenliga med artikel 30 i fördraget. Den har också hänvisat till gemenskapsreglerna för vinsektorn och gjort gällande att kontroller som utförs av tyska myndigheter kan vara motiverade enligt gemenskapsregler även om tillämpningen av dem ger upphov till ett handelshinder. Den har särskilt hävdat att dessa regler tillåter att systematiska kvalitetskontroller utförs av vin. Kommissionen anser därför att artiklarna 30 och 36 inte är direkt tillämpliga på de ifrågavarande kontrollerna, vilkas giltighet borde bedömas mot bakgrund av de relevanta gemenskapsrättsliga reglerna. Den har vidhållit att importerande medlemsstater har rätt att på grundval av lämpliga kontroller, som utgör bevis för att vatten har tillsatts importerat vin, beslagta vinet och förhindra att det marknadsförs.

40 — Dom av den 22 mars 1983 i mål 42/82, kommissionen mot Frankrike (Rec. 1983, s. 1013).

41 — Ibidem, punkterna 55 och 56 i domen.

39. Det är inledningsvis nödvändigt att bedöma relevansen av artiklarna 30 och 36 i fördraget. Vinets ställning som jordbruksprodukt utesluter inte att reglerna om fri rörlighet för varor i fördraget tillämpas. I artikel 38.2 i fördraget föreskrivs att "[o]m inte annat föreskrivs i artiklarna 39—46, skall reglerna för upprättandet av den gemensamma marknaden tillämpas på jordbruksprodukter". I målet Charmasson [42] fastslog domstolen i fråga om organiseringen av en nationell marknad att "av denna bestämmelse framgår, särskilt om den bedöms i förhållande till artikel 42, att jordbruksprodukter, i avsaknad av bestämmelser med motsatt innebörd, är underkastade bestämmelserna om införande av den gemensamma marknaden ...". [43] I målet Commissionaires Réunis [44] rörde de hänskjutna frågorna tolkningen och giltigheten av artikel 31.2 i 1970 års förordning, varvid medlemsstaterna under särskilda omständigheter fick "vidta åtgärder som begränsar importen från en annan medlemsstat". [45] Begäran om förhandsavgörande hade sin grund i antagandet av en fransk förordning beträffande uttagande av tullavgift vid import av italienska viner. Domstolen fastslog att artikel 39—46 inte innehåller någon föreskrift som medger införandet av avgifter med verkan som motsvarar tullavgifter vid handel inom gemenskapen och att "[a]v alla dessa bestämmelser och deras inbördes förhållande framgår att de vidsträckta befogenheter, särskilt sektorsvisa och regionala, som beviljats gemenskapsinstitutionerna för att leda den gemensamma jordbrukspolitiken, i varje fall från utgången av övergångstiden, bör användas i syfte att åstadkomma en enhetlig marknad och avskaffa varje åtgärd som skadar avvecklingen mellan medlemsstaterna av tullar *och kvantitativa restriktioner eller avgifter eller åtgärder med motsvarande verkan*". [46]

40. Överträdelsen av reglerna i fördraget om fri rörlighet för varor som aktualiserades i målen Commissionaires Réunis var uppenbar och målens betydelse ligger huvudsakligen i att det där fastställs att handel med jordbruksprodukter omfattas av dessa regler. Mot bakgrund av det handlingsutrymme som domstolen emellertid har givit rådet för att genomföra den gemensamma jordbrukspolitiken genom att upprätta en gemensam organisation av marknaden [47] kan det, som generaladvokaten Capotorti uttryckt det, vid fastställandet av sådana regler finnas ett behov av att vidta "särskilda åtgärder som skiljer sig från en strikt tillämpning av de allmänna reglerna för den gemensamma marknaden". [48] I förevarande fall är det emellertid viktigt att betona att det varken i de frågor som den nationella domstolen har hänskjutit eller i de yttranden som inkommit till domstolen har ifrågasatts om någon av alla de eventuellt tillämpliga gemenskapsrättsliga

42 — Dom av den 10 december 1974 i mål 48/74, Charmasson (Rec. 1974, s. 1383).

43 — Ibidem, punkt 8 i domen. Se även dom av den 16 mars 1977 i mål 68/76, kommissionen mot Frankrike (Rec. 1977, s. 515), punkt 20. Det enda uttryckliga undantaget är det i artikel 42 i vilket det i första stycket föreskrivs att *konkurrensreglerna* "skall tillämpas på produktion av och handel med jordbruksprodukter endast i den mån rådet ... beslutar detta ...".

44 — Dom av den 20 april 1978 i förenade målen 80/77 och 81/77, Commissionaires Réunis (Rec. 1978, s. 927).

45 — Se ovan fotnot 4.

46 — Se ovan fotnot 44, punkt 35 i domen (min kursivering).

47 — Se exempelvis dom av den 15 september 1982 i mål 106/81, Kind mot EEG (Rec. 1982, s. 2885), punkt 24.

48 — Se förslag till avgörande av generaladvokaten Capotorti i mål 68/76, kommissionen mot Frankrike, a. st. (Rec. 1977, s. 515, särskilt s. 539).

bestämmelserna om vin är förenliga med fördraget. Jag anser att det för att det skall vara möjligt att uppställa tolkningskriterier som kan vara till hjälp för den nationella domstolen är nödvändigt att först tolka de relevanta bestämmelserna i denna lagstiftning, för att därefter göra en bedömning av relevansen av artiklarna 30 och 36 i fördraget.

41. Det är enligt min mening inte förvånande att förbudet mot otillåtna enologiska behandlingar skulle spela en central roll i den gemensamma organisationen av gemenskapens vinmarknad med hänsyn till vinets både ekonomiska och kulturella betydelse i gemenskapen. Jag kan inte uttrycka saken bättre än generaladvokaten Trabucchi i dennes förslag till avgörande i målet Arnaud där han fastslog att "naturen och konsten måste samverka för att skapa en produkt som är en del av civilisationens historia och alltjämt en av dess förnämsta prydnader". [49] Som Förenade kungariket har hävdat är ett av syftena med 1987 års förordning att för att förhindra att viner av låg kvalitet marknadsförs och för att skydda konsumenternas hälsa säkerställa att handel inom gemenskapen endast sker med viner som tillverkats i enlighet med tillåtna enologiska metoder. [50] Även om tillsats av vatten kanske inte utgör något omedelbart hot mot folkhälsan, är det förmodligen det vanligast förekommande bedrägeri som intet ont anande konsumenter och konkurrerande vinproducenter utsätts för. Det är därför knappast förvånande att det i artikel 15.4 i 1987 års förordning otvetydigt stadgas att tillsats av vatten till vin "*skall* vara förbjuden" [51] och att tillsats av vatten till vin är en otillåten behandling i den mening som avses i artikel 73. Enligt artikel 1 i 1978 års kommissionsförordning skall sådant vin antingen förstöras eller användas enbart för destillering. Det åligger medlemsstaterna att säkerställa att sådant vin förstörs eller används till industriprodukter, såsom föreskrivs i artikel 79 i 1987 års förordning.

42. Att medlemsstaterna genom 1989 års förordning åläggs att "vidta nödvändiga åtgärder" (artikel 3.1) för att säkerställa att lämpliga enologiska behandlingar sker innebär inte att denna skyldighet begränsas till stickprovskontroller, utan i förordningen anges uttryckligen att systematiska kontroller får ske (artikel 3.2). Dessa skyldigheter är, som Förenade kungariket har förklarat, inte begränsade till medlemsstater där produktion sker utan är tillämpliga på *alla* medlemsstater utan undantag. En förordnings själva karaktär, såsom den definieras i artikel 189 i fördraget, ger stöd åt denna slutsats. [52] Jag anser vidare att detta också tydligt följer av *bland annat* lydelsen av artikel 3, av övervägandena till 1989 års förordning, där det exempelvis hänvisas till "[d]en stora skada som bedrägerier kan förorsaka konsumenter och

49 — Dom av den 30 september 1975 i förenade målen 89/74, 18/75 och 19/75, Arnaud (Rec. 1975, s. 1023, särskilt s. 1-1040).

50 — Se det 26: e, det 84: e, det 85: e och det 89: e övervägandet i ingressen till 1987 års förordning.

51 — Min kursivering.

52 — I artikel 189 andra stycket stadgas att "[e]n förordning skall ha allmän giltighet. Den skall till alla delar vara bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat".

producenter" (se tionde övervägandet), av bestämmelser som artikel 4 om "kontrollmyndigheter" som inte är begränsade till vinproducerande medlemsstater samt av artikel 5, enligt vilken det fordras att varje medlemsstat skall "vidta alla nödvändiga åtgärder för att underlätta arbetet för *den eller de behöriga myndigheternas* personal". [53] Även om det för övrigt i artikel 71.1 i 1987 års förordning föreskrivs att vin "endast får övergå till omsättning inom gemenskapen om [det] åtföljs av ett av myndigheterna kontrollerat dokument", fordras det emellertid enligt de detaljerade reglerna för innehållet i detta dokument som var tillämpliga vid tiden för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen (se förordning nr 986/89, ovan fotnot 9) inte att myndigheterna i ursprungsmedlemsstaten utför några särskilda prover före utfärdandet av det relevanta dokumentet. Att den som handlar med vinet har en skyldighet att skaffa ett sådant dokument i ursprungsmedlemsstaten kan enligt min mening inte tolkas på så sätt att den importerande medlemsstaten har rätt att utföra kvalitetskontroller.

43. Jag anser inte att principen om ömsesidigt godkännande av nationella kontroller, som käranden stöder sig på och som följer av artikel 30 i fördraget, är av särskild relevans i detta mål. Såsom påpekats ovan i punkt 40 har det inte påståtts i målet att de relevanta gemenskapsrättsliga bestämmelserna om vin står i strid med den fria rörligheten för varor. Dessa regler har i den utsträckning de är relevanta utformats på ett opartiskt sätt för att garantera kvaliteten på allt vin som marknadsförs för direkt konsumtion, vare sig det är importerat eller inte.

44. Ingenting hindrar, naturligtvis, att en vinproducent frivilligt i den producerande medlemsstaten låter kontrollera vin som han avser att exportera. I detta mål förutsatte den nationella domstolen (uppenbarligen på grundval av vad käranden uppgivit) att ett "lagligen auktoriserat" forskningsinstitut i Italien hade intygat att vinet "var i full överensstämmelse med relevanta gemenskapsrättsliga bestämmelser". Emellertid föreskrivs i de gemenskapsrättsliga bestämmelserna inte något sådant intyg. Inte heller innehåller någon av de handlingar som ingivits till domstolen något sådant intyg om den påstådda överensstämmelsen. Kärandens ombud kunde dessutom som svar på en uttrycklig fråga om huruvida det ifrågavarande vinet hade åtföljts av ett sådant intyg om att vatten inte tillsatts inte ge "ett bestämt svar". De intyg som han stödde sig på vid sammanträdet, nämligen de som bifogats kärandens skriftliga yttrande, innehåller ingen hänvisning till något sådant prov.

45. Det förefaller i praktiken som om något särskilt prov avseende tillsats av vatten inte har utförts i Italien, och vinet har heller inte intygats vara lämpligt för direkt konsumtion. För övrigt kan den omständigheten att vinet transporterats i en förseglad tank inte ha minskat risken för att det ändå kan ha manipulerats innan det tömdes i tanken. Jag anser av de skäl som anges mer utförligt nedan inte att det i gemenskapsrätten finns någon grund

53 — Enligt artikel 2 b i 1989 års förordning skall med behörig myndighet avses "varje myndighet eller tjänst som av medlemsstaten utsetts att säkerställa att föreskrifterna för vinsektorn efterlevs".

för att nationella myndigheter inte skulle ha rätt att utföra sådana kontroller som i förevarande fall. Detta löser naturligtvis inte frågan om huruvida de kontroller som verkligen utförts var förenliga med gemenskapsrätten. Det är en fråga som rör *tillämpningen* av gemenskapsrätten och då det rör sig om en begäran om förhandsavgörande är det endast den nationella domstolen, som kan göra den nödvändiga bedömningen av de faktiska omständigheterna, som kan avgöra den frågan.

46. Domstolen kan uppställa kriterier för att hjälpa den nationella domstolen att fatta detta beslut och skall, enligt min uppfattning, göra så i detta fall. Jag skall emellertid först påpeka att om det resultat som Tyskland vid sammanträdet påstått att proverna givit var riktigt, anser jag att de tyska myndigheterna hade rätt att ytterligare pröva vinets kvalitet. [54] Jag anser vidare att även om ett auktoriserat italienskt laboratorium *före* transporten av vinet hade testat partiet för att se om vatten tillsatts och inte funnit något som tydde på någon sådan otillåten behandling och utfärdat ett intyg om detta, skulle de tyska myndigheterna ändå då de uppfyllde sina skyldigheter enligt de gemenskapsrättsliga bestämmelserna, till exempel antingen genom slumpmässiga prov eller med anledning av skälig misstanke om bedrägeri eller oegentligheter, ha haft rätt att utföra ett andra prov. De skulle enligt artikel 30 i fördraget ha varit skyldiga att under sådana omständigheter förutsätta att vinet var lämpligt för direkt konsumtion så länge inte övertygande bevis för motsatsen framkommit. Nära samarbete mellan de relevanta nationella myndigheterna skulle vara av särskild betydelse i sådana fall och det skulle förmodligen vara oundgängligt att självständiga prov utfördes.

47. Bestämmelserna om fri rörlighet för varor i fördraget är tillämpliga, även om något prov av tillsats av vatten inte har utförts i den producerande medlemsstaten. Domstolen hänvisade i målet kommissionen mot Frankrike [55] till enologiska tester sedan den godtagit att nationella myndigheter, genom de gemenskapsrättsliga bestämmelser rörande vin som då var i kraft, ålades "ansvaret för att säkerställa efterlevnaden av gemenskapsbestämmelserna, [och att kontroller] i form av analyser kan ... vara ett användbart sätt att upptäcka överträdelser av de ifrågavarande reglerna" [56] och fastslog att "de kontrollåtgärder som vidtas måste vara nödvändiga för att de önskade målen skall uppnås och får inte skapa hinder för handeln som är oproportionerliga i förhållande till

54 — Tysklands ombud hävdade att myndigheterna, då de hade konstaterat att alkoholhalten var ovanligt låg (se ovan punkt 15) och utfört en uppsättning analyser som visade att vinets kvalitet inte nådde upp till vad som kunde förväntas, gick vidare till ett sensoriskt prov, vilket i förhållandet 4 till 1 visade att vinet var vattnigt. Till följd av detta resultat utförde de syre-16/18 provet, vilket bekräftade de tidigare resultaten.

55 — Mål 42/82 (ovan fotnot 40).

56 — Ibidem, se punkt 53 i domen.

dessa mål". [57] I det målet konstaterade domstolen att de franska myndigheterna under en månads tid "i avsaknad av några konkreta fakta som skulle kunna motivera en misstanke om bedrägeri eller oegentligheter i ett visst fall" [58] utförde prover på varje parti vin från Italien och under en annan tidsperiod på tre av fyra partier och att "analysfrekvensen var klart högre än vid de enstaka prov som utfördes vid transport av franska viner inom Frankrike" samt att det var "allmänt känt att kontroller också utfördes av de italienska myndigheterna för att säkerställa att vin som producerades i Italien uppfyllde de gemenskapsrättsliga reglerna och att konsumenterna samt människors liv och hälsa skyddades". [59] Mot bakgrund av detta fastslog domstolen att "de franska myndigheterna inte hade rätt att utföra systematiska kontroller genom analyser och att de, om de inte hade någon skälig misstanke grundad på specifik bevisning i ett visst fall, skulle ha begränsat sig till stickprover". [60]

48. Jag anser att domstolens rättspraxis beträffande kontroller av vin, som jag redan hänvisat till, ger relevant vägledning i fråga om tillåtligheten av nationella metoder och förfaranden för kontroll, även om denna rättspraxis inte avser tillsats av vatten. I domen i målet Gallet fastslog domstolen exempelvis att den metod som traditionellt hade använts för att beräkna det reducerade torrextraktet av vin var den så kallade 100°-metoden. [61] Även om enbart den densimetriska metoden angavs i den dåvarande gemenskapsregleringen, påpekade domstolen att uppräkningen av analysmetoder inte var uttömmande och fastslog att det "därav följ[de] att förordningen inte [var] uttömmande utan [gav] medlemsstaterna möjlighet att välja att tillämpa andra analysmetoder för att avgöra ett vins innehåll ...". [62] Målet Gallet var ett i en rad mål som rörde frågan om vilka analysmetoder som skulle användas för att upptäcka om ett vin hade för hög alkoholhalt. I ett tidigare avgörande, i målet Arnaud, drog domstolen samma slutsats men påpekade att "det inte vore tillåtet att betrakta bestämmelser i lag som innehåller ett antagande om för hög alkoholhalt som en nationell kontrollåtgärd, om dess tillämpning skulle missgynna viner från andra medlemsstater och därför utgöra en sådan åtgärd med en verkan som motsvarar en kvantitativ restriktion och som är förbjuden enligt artikel 30 i EEG-fördraget ...". [63] För att undvika en sådan konflikt uttalade domstolen därefter att "[d]etta vore fallet exempelvis om möjligheten att vederlägga antagandet beträffande viner med ursprung i andra medlemsstater inte fanns i samma utsträckning och på samma villkor i lag och i praktiken som för inhemskt producerade viner". [64] Detta är en princip som, enligt min mening, är allmänt tillämplig och som är särskilt relevant i förevarande mål. Då en medlemsstats myndighet utför en kontroll som är tillåten eftersom området inte är uttömmande reglerat i gemenskapsrätten, måste dess förvaltningsmyndigheter medge att vinproducenten i

57 — Ibidem, se punkt 54 i domen.
58 — Ibidem, se punkt 55 i domen.
59 — Ibidem, se punkt 56 i domen.
60 — Ibidem, se punkt 57 i domen.
61 — Dom av den 4 juli 1979 i mål 7/79, Gallet (Rec. 1979, s. 2373).
62 — Ibidem, punkt 5.
63 — A. st. (ovan fotnot 49), punkt 13.
64 — Ibidem, punkt 14 i domen.

ursprungsmedlemsstaten inkommer med motbevis eller att detta sker för hans räkning. Av detta följer att sådana myndigheter måste vara beredda att bedöma denna bevisning innan den drar sin slutsats. Med andra ord skall de tillämpa ett rättvist förfarande. Om de emellertid har gjort det och alltjämt är övertygade om att vinet varit föremål för en enologisk otillåten behandling och därför är olämpligt för direkt konsumtion, måste de *genom ett rättsligt förfarande fastställa detta.*

49. I detta mål har käranden och Italien också påstått att de tyska myndigheterna utför systematiska kontroller av italienska viner, men utöver detta påstående innehåller varken begäran om förhandsavgörande eller kärandens yttrande något bevis till stöd för detta. Handlingarna i målet ger inte stöd för påståendet, eftersom det första partiet rött vin i fråga inte förefaller ha kontrollerats. Tysklands ombud har uppgivit att åtminstone CUT testade såväl inhemska som importerade viner. Domstolen kan inte utan någon bevisning, i syfte att ge den nationella domstolen svar, förutsätta att Tyskland utför systematiska kontroller av italienska viner. [65]

50. Det förefaller sannolikt att Tyskland utför stickprover på både inhemska och importerade viner. Även om de särskilda kontroller som är aktuella i detta mål inte vore sådana normala kontroller, förefaller det dock som om det fanns skäl, såsom redan beskrivits (se ovan punkt 15), att betvivla kvaliteten på det andra partiet vin i fråga. En medlemsstat som har skäl för att utföra ytterligare kontroll av ett parti vin, importerat eller inte, handlar inte i strid med gemenskapsrätten. Även om sådana kontroller formellt utgör ett hinder för den fria rörligheten, är det ett hinder som enligt min mening är klart "nödvändigt för att uppnå de önskade målen med de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om vin". [66]

51. Jag föreslår följaktligen domstolen att den skall besvara de två första frågorna tillsammans och lämna ett allmänt svar. Svaret bör lyda sålunda att medlemsstaterna har rätt att utföra stickprovskontroller på importerade viner särskilt, men inte enbart, då det finns skäl att misstänka att vinet varit föremål för en otillåten enologisk behandling, såsom tillsats av vatten. Detta gäller i synnerhet då något särskilt prov av tillsats av vatten inte tidigare utförts. Medlemsstater inom vars territorium importerat vin finns är inte enligt reglerna om fri rörlighet för varor skyldiga att godta resultaten av någon *särskild* analys som utförts i den medlemsstat

65 — Enligt min mening skulle en medlemsstat, om den verkligen skulle ändra sina rutiner från stickprovskontroller till systematiska kontroller, med undantag från skyldigheten att verkligen visa att en sådan ändring är motiverad — genom analogi med artiklarna 9 och 10 i 1989 års förordning (se ovan punkt 52) och med de principer som fastslagits i domen i mål 42/82, kommissionen mot Frankrike, a. st. (se särskilt punkt 36 i den domen) — vara skyldig att i förväg meddela både kommissionen och de behöriga myndigheterna i den berörda ursprungsmedlemsstaten.

66 — Se domen i mål 42/82, kommissionen mot Frankrike, punkt 54.

där vinet har sitt ursprung. De kan emellertid endast vägra godta dessa resultat antingen då det finns skäl att ifrågasätta riktigheten av de intyg som utfärdats i ursprungsmedlemsstaten eller då de behandlar importerade viner enligt samma förfarande som rutinmässigt tillämpas på inhemskt producerade viner och då de företag som berörs av de ifrågavarande kontrollerna ges tillfälle att vederlägga varje resultat som strider mot den fria rörligheten för vinet.

ii) Huruvida syre 16/18-provet är förenligt med gemenskapsrätten

52. I detta hänseende är det också viktigt att påpeka att medlemsstaterna (enligt artikel 4 i 1989 års förordning) skall utse behöriga myndigheter i syfte att säkerställa att "föreskrifterna för vinsektorn efterlevs". [67] Vidare skall de laboratorier som dessa myndigheter använder för att utföra analyser väljas ut av medlemsstaterna i enlighet med artikel 79.1 i 1987 års förordning. Det följer av särskilt artiklarna 9 och 10 i 1989 års förordning att om en medlemsstats behöriga myndighet har anledning att misstänka att en leverans vin som har sitt ursprung i en annan medlemsstat inte "uppfyller föreskrifterna för vinsektorn eller att oegentligheter förekommit" skall den meddela den berörda medlemsstatens myndigheter och kommissionen. Vidare skall de personer som omfattas av dessa kontrollåtgärder "inte hindra genomförandet av dessa kontroller utan skall bistå myndigheterna vid genomförandet av dessa". [68]

53. Genom den nationella domstolens tredje fråga ombeds domstolen i praktiken avgöra huruvida bruket av syre 16/18-provet uppfyller de kriterier för noggrannhet, repeterbarhet och reproducerbarhet som föreskrivs i artikel 74.2 c i 1987 års förordning och i artikel 5 i 1990 års kommissionsförordning. En blick på bilagan till 1990 års kommissionsförordning ger vid handen att dessa kriterier är av vetenskaplig art. En bedömning av huruvida detta prov kan sägas rättsligt uppfylla dessa kriterier kan endast göras på grundval av lämplig vetenskaplig bevisning och de faktiska omständigheter som är baserade på denna bevisning. I ett fall som det i den nationella domstolen åligger det den nationella domstolen att bedöma dessa faktiska omständigheter.

54. Det framgår av alla de yttranden som ingivits i detta mål att provet med magnetisk resonans till dags dato inte har godkänts som

67 — Dessa myndigheter definieras i artikel 2 b i 1989 års förordning, se ovan fotnot 53.

68 — Se artikel 15 i 1989 års förordning.

ett officiellt prov på vare sig gemenskapsnivå eller internationell nivå. [69] Det är rimligt att anta att eftersom provet utfördes av CUT och, enligt Tyskland, redan har godkänts av en tysk domstol har det redan ansetts lämpligt i den medlemsstaten. Under dessa omständigheter är provet förenligt med gemenskapsrätten, om det uppfyller kriterierna på noggrannhet, repeterbarhet och reproducerbarhet i artikel 74.2 i 1987 års förordning. Det ankommer emellertid på den nationella domstolen, som skall bedöma de faktiska omständigheterna, att avgöra detta.

55. Den nationella domstolen har påpekat att det är nödvändigt att upprätta en stöddatabank och har hänvisat till andra "stöddata" som potentiellt viktiga krav för att provet med magnetisk resonans skall få tillämpas. Det kan hända att detta är en underförstådd hänvisning till de omständigheter under vilka provet i praktiken utfördes i Tyskland. Det förefaller emellertid vara så, att i de fall av nationella vinkontroller där syre 16/18-metoden används enbart för att (såsom Tysklands ombud vid sammanträdet påstod vara fallet i målet vid den nationella domstolen) "stödja" resultat från andra prov, kan resultaten av det provet inte bedömas för sig.

69 — Vid sammanträdet påstod emellertid Tyskland att det fanns förhoppningar om att Internationella vinkontoret vid ett möte i november 1996 skulle anta en resolution som innebar ett godkännande av provet.

Eftersom det vidare inte finns något internationellt godkänt prov för att bedöma huruvida vatten tillsatts vin, instämmer jag med kommissionen i att inget prov kan betraktas som fullständigt. Då emellertid alla resultat av en serie prov pekar i samma riktning, anser jag inte att en behörig myndighet i en medlemsstat skall vara förhindrad att anta att vatten har tillsatts enbart för att ett av proven utförts med syre 16/18-metoden. Ett antagande kan naturligtvis alltid vederläggas. Om i ett enskilt fall det företag vars vin antas vara manipulerat på grundval av resultatet av ett syre 16/18-prov till den relevanta myndighet som utfört provet inger övertygande bevisning för att denna utfört provet på felaktig grund, skall antagandet om manipulation hävas, naturligtvis allt efter omständigheterna i det enskilda fallet och särskilt med hänsyn till noggrannheten, repeterbarheten och reproducerbarheten av de andra prov som utförts.

56. Allt detta åligger det emellertid den nationella domstolen att bedöma. Jag anser trots detta att det är lämpligt att tillägga att det enligt min mening är svårt att se hur den nationella domstolen skall kunna bedöma de faktiska omständigheterna beträffande de provmetoder som använts och de resultat som Tyskland sommaren 1991 erhållit genom dessa, eftersom varken CUT, de berörda exekutiva myndigheterna i regionen Rheinland-Pfalz eller Tyskland är part i målet vid den nationella domstolen.

IV — Förslag till avgörande

57. Jag föreslår domstolen att den skall besvara de frågor som hänskjutits av Tribunale civile e penale di Ravenna på följande sätt:

1) Artikel 30—36 i EG-fördraget hindrar inte att en medlemsstat kontrollerar vin som producerats i en annan medlemsstat, även i fall då vinet åtföljs av ett analysintyg som utfärdats av vederbörligen auktoriserade forskningsinstitut i ursprungsmedlemsstaten, under förutsättning att metoderna och förfarandena för kontroll tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt, och särskilt att de såväl rättsligt som i praktiken är desamma som dem som tillämpas på vin som producerats i den första medlemsstaten.

2) Det ankommer på den nationella domstolen att avgöra huruvida det "isotopiska syre 16/18-provet" är förenligt med kraven i artikel 74.2 c i rådets förordning (EEG) nr 822/87 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin rörande noggrannhet, repeterbarhet och reproducerbarhet samt att avgöra det mål som är anhängigt vid den nationella domstolen mot bakgrund av alla tillgängliga uppgifter, inklusive annan bevisning beträffande det kontrollerade vinet. Varje antagande som en medlemsstat gör på grundval av resultatet av en sådan kontroll måste det berörda företaget kunna få möjlighet att vederlägga. Om en medlemsstat, trots att bevis om motsatsen (om alls någon) förebringats, alltjämt är övertygad om att vatten har tillsatts ett parti vin, är den skyldig att förhindra att sådant vin marknadsförs för direkt konsumtion, under förutsättning att provet är förenligt med kriterierna i artikel 74.2 c. Sådana beslut måste emellertid vara föremål för ett vederbörligt rättsligt förfarande.